

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.219/2025/4.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Magyar Ákos ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Dr. Schleier Balázs ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.21.081/2024/16. számú ítélete ellen az alperes által 18. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében megváltoztatja és a keresetet egészében elutasítja.

Mellőzi az alperes elsőfokú eljárási illetékben marasztalását és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg ezen ítélet meghozatalától számított 60. (hatvanadik) napig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára 900 000 (kilencszázezer) forint meg nem fizetett illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 (tizenöt) napon belül az általános forgalmi adó összegét is tartalmazó 1 016 000 (egymillió-tizenhatezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes 2006. január 1. napjától, a felperes 2019. július 30. napjától állt munkaviszonyban az 'gazdasági társaság neve'-nél. Az alperes a felperes közvetlen munkahelyi felettese volt.

[2] 2020. év tavaszától az alperes – a munkáltató belső levelezési rendszerén, Viber üzeneteken keresztül, több alkalommal pornográf tartalmú képek, videók csatolásával, de ezen túl a munkahelyen és a munkahelyen kívül is – szexuálisan közeledett a felpereshez, aki ezeket minden alkalommal visszautasította. Az alperes magatartása mind zaklatóbbá vált, a felperes többször munkatársa segítségét vette igénybe az alperessel való közvetlen találkozás elkerülése érdekében. Végül 2021.szeptemberében mindezeket feltárta a közös munkahelyi felettesük előtt, amelyet követően a munkáltató a felperes munkaviszonyát rendes felmondással három hónapos felmondási idővel megszüntette.

[3] A Nyíregyházi Járásbíróság a 2023. szeptember 25. napján meghozott 18.B.530/2022/15. számú ítéletében az alperest bűnösnek mondta ki hatalmi helyzetével visszaélve elkövetett zaklatás vétségében, valamint folytatólagosan elkövetett szemérmesítés vétségében és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte. A másodfokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék a 2024. február 6. napján meghozott 4.Bf.511/2023/8. számú végzésével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta azzal, hogy a zaklatás vétsége megnevezéséből mellőzte a „hatalmi helyzetével visszaélve elkövetett” megjelölést.

[4] A felperes és volt munkáltatója között a Nyíregyházi Törvényszék előtt 3.M.70.178/2021., majd 3.M.70.088/2022. számon munkaügyi per volt folyamatban. A felperes a keresetlevelében a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt távolléti díj és elmaradt munkabér, továbbá a személyiségi jogai megsértése miatt 10 000 000 forint

sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni a volt munkáltatóját. A sérelemdíj alapjaként előadta – *felhívva a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:540. §-ának (1) bekezdését, amely szerint a munkáltató felelős a vezető alkalmazottja által okozott kárért, külön kiemelve, hogy a bírói gyakorlat szerint a felelősség akkor is fennáll, ha a károkozásra a munkaviszony adott lehetőséget, még akkor is, ha a munkavállaló kifejezetten a saját érdekében eljárva bűncselekménnyel okozta a kárt* –, hogy a „munkáltató képviselő”-jének nevezett alperes nem tartotta tiszteletben magánéletét, munkahelyén és otthonában, családja körében rendszeresen zaklatta, emberi méltóságában, nagy nyilvánosság előtt, a többi kollégája szeme láttára verbálisan és tettelesen is megalázta és fizikai fájdalmat is okozott a részére. A munkáltató eljárása egészségét, magánéletét és becsületét is sértette úgy, hogy emellett hátrányosan is megkülönböztette. A sérelemdíj összegének meghatározásában – *hivatkozása szerint – az alperes által felajánlott összeget vette alapul.* A volt munkáltató a keresettel szembeni érdemi védekezésében, a sérelemdíjat érintően, alapvetően arra hivatkozott, hogy az alperes magatartásával a felperes részére sérelmet nem okozott.

[5] A munkaügyi perben a felek közvetítői eljárás lefolytatását kérték, amelyben olyan tartalmú megállapodást kötöttek, hogy a munkáltató megfizet a felperesnek 9 500 000 forint sérelemdíjat és igénye esetén újabb állása betöltéséhez referencia nyilatkozatot készít. Kijelentették, hogy a továbbiakban egymással szemben semmilyen egyéb jogcímen nincs követelésük. A közvetítői eljárásban született megállapodás alapján a felek 2022. november 9. napján a bíróság által jóváhagyott egyezséget kötöttek.

[6] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránt indított gyorsított perről szóló 2020. évi LXX. törvény (Gyptv.) szabályai alapján lefolytatandó perben kötelezze az alperest 15 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére. Előadta, hogy az alperes által elkövetett cselekmény személyiségi jogait sértette, egészségi állapotában negatív változás következett be, pszichés betegség alakult ki nála.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes az őt ért nem vagyoni érdeksérelemért a volt munkáltató által megfizetett sérelemdíjjal kárpótolta lett. A sérelemdíj összegét rendkívül eltúlzottnak találta. Hivatkozott a felperes közrehatására, aki állítása szerint kezdeményező, kihívó és provokatív magatartást tanúsított.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 6 000 000 forint sérelemdíjat és 300 000 forint perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperest kötelezte az államnak 900 000 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

[9] Az elsőfokú ítélet indokolása a Ptk. 2:52. §-ának (2) és (3) bekezdése, 6:522. §-ának (3) bekezdése; a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 264. §-ának (1) bekezdése felhívásával kifejtette: A büntető ítélet szerinti tényállásból megállapítható, hogy az alperes durva szexuális tartalmú, sokszor obszcén üzeneteivel, a részére küldött pornográf tartalmú képekkel, videókkal, valamint a telefonon, személyesen tett szexuális ajánlataival, zaklatásaival megsértette a felperes emberi méltóságához, a magán- és családi életéhez, az otthonhoz, a másokkal való kapcsolattartáshoz fűződő személyiségi jogait, amelyek megalapozzák a sérelemdíj iránti igényét. Nem fogadta el a felperes a volt munkáltatója általi kompenzálására tett védekezést. Egyrészt valóban a kártérítést csökkenteni kell a károsultnak a károkozásból származó vagyoni előnyével, azonban a sérelemdíj nem vagyoni előny, hanem egy a sértettet ért személyiségi jogsérelem kompenzációjáért kapott vagyoni elégtétel; másrészt a felperes a volt munkáltatójával szemben érvényesített igénye eltérő jogcímen, nem a Ptk. 6:540. §-ára alapítottnan történt. Azt az alperesi állítást, miszerint a felperes volt az, aki kezdeményezett és a cselekmény elkövetésében jelentős mértékben közrehatott a kirívó, provokatív magatartása, nem fogadta el, mivel ezt a rendelkezésre álló

bizonyítékok nem támasztották alá. A sérelemdíj összegszerűségének meghatározása során figyelembe vette, hogy az alperes magatartását hosszú időn keresztül valósította meg, és bár betegség szintjét a pszichés sérelem nem érte el, azonban az kihatott a felperes későbbi, jelenlegi kapcsolataira, társas életére is, valamint hogy az alperes magatartásával a felperest, mint embert teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, szexuális tárgynak tekintette, továbbá hogy az alperes részéről a jogerős büntető ítélet ellenére sem állapítható meg semmilyen megbánás. Ennek megfelelően a sérelem kompenzálására, egyben a magánjogi büntetés funkció alkalmazására 6 000 000 forint sérelemdíj indokolt.

[10] A Pp. 83. §-ának (3) bekezdése alapján a nem eltúlzott mértékben igényelt, mérlegeléstől függő követelésre tekintettel a felperes pervesztességét figyelmen kívül hagyva marasztalta az alperest a jogszabályi rendelkezések alapján felszámított ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésében és rendelkezett a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése értelmében az alperes illeték fizetésére kötelezéséről.

[11] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének 1 000 000 forintra leszállítását, harmadlagosan az elsőfokú perköltség összegének leszállítását; igényt tartva egyben másodfokú perköltségeire is.

[12] Hangsúlyozta: a jogerős büntető ítélet ellenére vizsgálható a felperes közrehatása, a bizonyítékok együttes értékeléséből megállapítható a felperes a kompenzáció csökkentésére alkalmas magatartása. Továbbra is kiemelte, hogy a munkaügyi per eredményeképpen a felperes részére kifizetett összeg kiterjedt mind a munkáltató, mind pedig a munkáltató munkavállalója által elkövetett jogsértésekre, ezt támasztja alá, hogy a felperes a munkaügyi perben a munkáltatónak a munkavállalója magatartása tekintetében fennálló felelősségére a keresetében kifejezetten hivatkozott. Számos bírósági döntés felhívásával megismételte, hogy a 6 000 000 forint összeg, figyelemmel arra, hogy az esetnek élethosszig tartó bizonyított következményei (elhalálozás, súlyos és végleges rokkantság, testi/lelki betegség) nem voltak, illetve a nemi erkölcs elleni legsúlyosabb magatartás sem valósult meg, rendkívül magasnak számít. A Kúria Pfv.20572/2023/8. számú precedensképes határozatára hivatkozva előadta, hogy nem volt alkalmazható a 40 %-os eredményességre tekintettel a perköltség számítása körében a felperes részleges pervesztességének figyelmen kívül hagyása.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását, az alperes másodfokú költségében marasztalását kérte.

[14] Kifejtette: a munkaügyi perben megítélt összeg nem fedezi a bűncselekményből eredő sérelemdíjat, ezt a követelést nem az alperessel, hanem volt munkáltatójával szemben érvényesítette. Az alperes által csatolt üzenetek semmilyen módon nem befolyásolják a felperes esetleges vélelmezett közrehatását. A megállapított sérelemdíj nem tekinthető eltúlzottnak a jelenlegi gazdasági és társadalmi viszonyok figyelembevételével. A perköltség viselésével összefüggésben is helyes volt az elsőfokú bíróság jogi álláspontja.

[15] Az ítéltábla a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezéseit, míg a fellebbezést a következők szerint alaposnak találta.

[16] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez, és a felperes által perbe vitt anyagi jogi igény alaposságának megállapításához szükséges mértékben teljeskörűen feltárta, és a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján azt helytállóan állapította meg, azonban az ítéltábla nem értett egyet azzal a következtetéssel, hogy a munkaügyi perben kifizetni vállalt összeg a jelen perben érvényesített sérelemdíjra kihatással nincs.

[17] A Pp. 264. §-ának (1) bekezdése alapján a polgári ügyben eljáró bíróság számára a büntető bírósági határozathoz kapcsolódó viszony *abszolút kötöttséget* jelent a szabad

bizonyítási rendszerben, azt jelenti, hogy az eljáró polgári bíróság nem vitathatja a büntetőeljárásban a vádlott terhére rótt bűncselekményt, és az ezt megalapozó tényeket. A büntetőbíróság ítéletének azonban egyéb vonatkozásban nincsen hatálya a polgári perre, a polgári jogi kárfelelősség feltételeinek a fennállását a polgári bíróságnak önállóan kell elbírálnia. (Ekként: BDT2024. 4733, BH2020. 150, BH2020. 70, BDT2023. 4631). A BH2017. 99 számon megjelent döntés kifejezetten kimondja, hogy a büntetőügyben meghozott jogerős ítélet csak annyiban köti a polgári perben eljáró bíróságot, hogy a bűnösség kérdésében elfoglalt állásponttól nem térhet el és nem állapíthatja meg azzal ellentétesen, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt cselekményt, de a kártérítési kötelezettség megállapítása körében a büntetőítélettől eltérően mérlegelhet és akár kármegosztást alkalmazhat. Ezt az álláspontot az elsőfokú bíróság is osztotta, amikor érdemben vizsgálta az alperes ezekkel kapcsolatos védekezését, azonban az ítéltábla az abban elfoglalt álláspontját a következők szerint nem osztotta:

[18] Kétségtelen, hogy a Ptk. 6:522. §-a (3) bekezdésének az a rendelkezése, hogy a kártérítést csökkenteni kell a károsultnak a károkozásból származó vagyoni előnyével, a megfogalmazása szerint is az objektíven mérhető kártérítésre és az abból származó, objektíven ugyancsak mérhető vagyoni előnyre vonatkozik – ilyen példa a balesetet követő jövedelemvesztés során a balesetre tekintettel nyújtott társadalombiztosítási ellátások elszámolása. Ez a szabály a sérelemdíjra valóban nem vonatkoztatható, hiszen annak célja a nem vagyoni sérelem orvoslása és a társadalmi rosszallást kifejező magánjogi büntetés, ekképpen a sérelemdíj nyújtásából vagyoni – vagy akár nem vagyoni – előny nem keletkezhet. Amennyiben azonban a jogsértésért járó sérelemdíj máshonnan megtérült, vagy akár azt a jogsérelemért egyetemlegesen felelős másik kötelezett egészében megtéríti, úgy a kétszeres kifizetés elkerülése érdekében azt figyelembe kell venni, függetlenül attól, hogy a kötelezettek között mindez megtérítési igényt keletkeztet-e. Ezért azt kellett megítélni, hogy a munkáltató által sérelemdíj címén nyújtott összeg a jelen perben érvényesített személyiségi jogsértésre is kiterjedt-e.

[19] Nem vitathatóan a munkavállaló alperes által a munkavállaló felperes sérelmére elkövetett személyiségi jogsértés a munkavállaló foglalkoztatására irányuló jogviszonyával összefüggésben kifejtett tevékenységén alapult, az alkalmazott a munkavégzése folytán, a munkáltató által biztosított lehetőségek révén kerül olyan helyzetbe, hogy sérelmet okozzon. Ez a következetes bírói gyakorlat szerint független attól, hogy azt a munkavállaló kifejezetten tiltott tevékenységgel, akár bűncselekménnyel okozta. (Ekként: BDT2008. 1745, BDT2001. 358). Mivel a bűncselekménnyel okozott kár (személyiségi jogsértés) nem önálló felelősségi alakzat, ezért a magánjog az adott cselekményre vonatkozó felelősségi rendszerét kell alkalmazni. Mint ahogy a BDT2022. 4483 számon közzétett döntés kifejtette: A bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránti gyorsított perről szóló törvény rendelkezései nem teremtettek önálló jogalapot, e törvény csupán eljárásjogi könnyítést biztosít a sértettek számára a gyorsabb, hatékonyabb igényérvényesítéshez. A Ptk. 6:540. §-a taglalja a munkavállaló által okozott károkért való felelősséget – amely a Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdése utaló szabálya szerint a sérelemdíjért való felelősségre is irányadó –, és ennek (3) bekezdése szándékos károkozás esetén a munkáltató és a munkavállaló egyetemleges felelősségét alapozza meg. Az előző jogszabályi rendelkezésekből levezethetően ha a munkavállaló – az ebben az esetben kívülállónak minősülő – harmadik személy részére a munkaviszonnyal összefüggésben szándékosan – mint a perbeli esetben – kárt (személyiségi jogsértést) okoz, a sérelmet szenvedett személy az egész követelés iránt felléphet a munkáltatóval vagy a sérelmet okozó munkavállalóval szemben is.

[20] A munkaügyi perben előterjesztett keresetében a felperes – a jelen perben tett előadásával szemben – a munkáltatóval szemben a sérelemdíj iránti követelést nem

választotta el az alperes mint munkavállaló a per tárgyává tett magatartásaitól, ellenkezőleg: kifejezetten arra hivatkozott, hogy a Ptk. 6:540. §-ának (1) bekezdése alapján a munkavállaló magatartását a munkáltatónak kell betudni, részletesen felsorolta a személyiségi jogsértés alapját képező alperesi magatartásokat, ezzel kapcsolatban csatolt be nagy számú, a jogsértő üzeneteket tartalmazó okiratot, a munkáltató védekezése az alperes magatartására is kiterjedt. Ezt kifejezetten erősíti az a keresetlevélben tett hivatkozás, hogy a sérelemdíj összegének meghatározásában az alperes által felajánlott összeget vette alapul. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a munkaügyi perben a felperes érvényesítette az alperes a jelen per tárgyává tett, a munkáltatónak betudott magatartása miatt hivatkozott személyiségi jogsértés kompenzálásaképpen igényelt teljes sérelemdíjat, az egyezségkötés során – bár az egyezség és az azt megelőző bírósági közvetítés jogintézményének a lényegéből következően annak indokai nem lehettek ismertek – a munkáltató a sérelemdíj fizetési kötelezettségét az alperes magatartására tekintettel vállalta.

[21] Az egyetemlegességnek pedig az a lényege a Ptk. 6:29. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint, hogy a teljesítés bármelyik kötelezettől követelhető, továbbá minden kötelezett az egész szolgáltatással tartozik, de ha bármelyikük teljesít, a jogosulttal szemben a teljesített rész erejéig a többiek kötelezettsége is megszűnik.

[22] Az előzőekben részletezett egyetemleges felelősségből következően ugyan a nem teljesített részt érintően nem lenne akadálya a munkáltató fizetési kötelezettsége által nem fedezett sérelemdíj iránti követelés az alperessel szembeni érvényesítésének; egyetértett azonban az ítéltábla azzal a fellebbezési hivatkozással, hogy a volt munkáltató által vállalt 9 500 000 forint sérelemdíj alkalmas a perben felhívott alperesi jogsértő magatartások szankcionálására.

[23] Egyrészt: bár a munkaügyi perben a felperes a keresetlevelében tett előadásokat arról is, hogy személyiségi jogainak sérelme arra is visszavezethető, hogy a bejelentését követően hozzá a munkáltató rendkívül negatívan állt, ebből következően elfogadható, hogy a sérelemdíj alapjaként olyan tényeket is megjelölt, amely a munkáltató felelősségét a munkavállaló alperes magatartásától függetlenül alapozta meg; azonban az is egyértelműen megállapítható a perben tett nyilatkozataiból, hogy valamennyi, az alperes által a jelen per tárgyává tett magatartást betudott a munkáltatónak, és a sérelemdíj iránti igényét, jogfenntartás nélkül ennek teljes szankciójaképp terjesztette elő. Az kétségtelen, hogy a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa 6/2022. jogegységi határozata értelmében ha a fél az anyagi jogból eredő követelésének csak egy részét érvényesíti, az ítélet jogereje nem terjed ki a nem érvényesített követelésrészre, továbbá a még nem érvényesített követelésrészre újonnan megindított perben vizsgálhatók a keresettel érvényesített jog érdemben el nem bíralt anyagi jogi feltételei; azonban nem rész-követelés, ha a sérelemdíjat az érintett az arra alapot adó jogellenes tevékenységre teljesen kimeríti, majd utóbb az anyagi jogerőhatással bíró határozatot követően további sérelemdíjat kér. Mivel a munkaügyi perben a felperes felhozta az alperes általi valamennyi személyiségi jogsértést, így nem maradt nem teljesített rész, amelyre az egyetemes adóstárssal szemben a sérelemdíj iránti követelését érvényesíthetné.

[24] Másrészt: abban osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontját, hogy figyelemmel a sérelemdíj összegszerűségének a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdésében rögzített szempontjaira – ezen belül arra is, hogy a sérelemdíj alkalmazásának célja nem csupán a személyiségi jogsértés által a sértettre gyakorolt hátrányos következmények orvoslása, hanem a szankciós jelleg (represszió) és a további hasonló jogsértésektől történő visszatartás (prevenció) is (Kúria Pfv.IV.20.464/2018/8. – BH2019. 268, Kúria Pfv.IV.20.443/2018/4.) –, a mérlegelést az előzőekre tekintettel az elsőfokú bíróság mindenben a törvényi rendelkezésekhez és a bírói gyakorlathoz igazodóan végezte el, a megítélt – a felperes által nem támadott – összeg alkalmas a sérelemdíj kompenzáló, egyben magánjogi büntetés

funkciójának érvényesüléséhez. Ezért a munkaügyi perben a perbeli nyilatkozatokból következően nagyobb részt a munkáltatónak betudott alperesi személyiségi jogsértő magatartás következményeinek – a másért való felelősség esetében sem leválasztható kettős funkciót teljesítő – szankcionálására a munkáltatóval kötött egyezségben meghatározott összeg elegendő, további sérelemdíj iránti követeléssel a felperes ezért sem léphet fel.

[25] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a fellebbezett részét a Pp. 383. §-a (2) bekezdésének az alkalmazásával megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[26] Az ítélet megváltoztatása következtében a felperes mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban peresztes lett. Az előzetesen meg nem fizetett elsőfokú eljárási illeték viselésére így a Pp. 101. §-ának (1) bekezdése szerint a peresztes felperes köteles, ezért mellőzte az alperes elsőfokú eljárási illetékben marasztalását és annak viselésére a felperest kötelezte a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdés által meghatározottak szerint.

[27] A pernyertessége folytán a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes igényt tarthat a szabályszerűen felszámított első- és másodfokú költségei megtérítésére. Az elsőfokú eljárásban az ügyvédi munkadíjat – helytálló jogszabályi hivatkozással – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: „régí Ükr.”) 3. §-a alapján kérte megítélni, amelynek mértéke a per tárgyának 15 000 000 forint értékére tekintettel 650 000 forint + áfa. A másodfokú eljárásra ugyancsak a „régí Ükr.”-re hivatkozva, a 3. §-ának (5) bekezdése alapján kérte ügyvédi munkadíja megfizetését. Mivel azonban a fellebbezését már 2025. február 7. napját követően nyújtotta be, így az ügyvédi munkadíj érvényesítésére a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet („új Ükr.”) az irányadó, amely 3. §-a a pertárgyértékhez igazodó ügyvédi munkadíj összegének számítását a korábbi jogszabállyal lényegében azonosan rendezi. Ugyanakkor: bár az „új Ükr.” a másodfokú eljárásra külön rendelkezést nem tartalmaz, az ítéltábla azonban a Pp. 342. §-ának (1) bekezdése alapján a perköltség tekintetében is kötve van a felek kérelméhez, és mivel az alperes a „régí Ükr.” 3. §-ának (5) bekezdésére hivatkozva kérte annak meghatározását, ezért azt a 6 000 000 forint fellebbezett érték alapján számítandó munkadíj 50 %-ában, 150 000 forintban állapította meg, amelyet az áfa összege növel. Az így számított együttes első- és másodfokú alperesi költséget (az áfa összegével növelt 650 000 forint + az áfa összegével növelt 150 000 forint, mind összesen 1 016 000 forint) viseli a felperes. Bár az alperes előzetesen megfizette a fellebbezési illetéket, azt kifejezett nyilatkozatával nem számította fel, ezért arról az ítéltábla a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján nem rendelkezhetett.

Debrecen, 2025. június 19.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró